

En venn har forlatt oss

Edvard Vogt – 14.06.1923 - 10.10.2016

Minneord ved Johanne Margrethe Hartwig, Hardangerakademiet for fred, utvikling og miljø.

For vel fem år siden startet fem mennesker, bosatt i Bergen, et prosjekt som plutselig ble større enn noen av oss hadde regnet med. Vi sa ja til å danne et styre som skulle føre videre arbeidet til Nordisk Fredsakademi i Jondal, initiert av Johan og Leif Galtung. Dette akademiet hadde arrangert fredssymposier i Jondal hvert år siden år 2000. Nå ba de dyktige arrangørene om avløsning av andre som var interessert i samme sak, eventuelt inntil videre.

Vi fem som sa ja til dette gjorde det i første omgang for et år. Edvard, som var senior i flokken, hadde fulgt symposiet fra år til år og var den av oss som hadde deltatt flest ganger. Vi var ikke en gruppe fra før, noen av oss kjente hverandre knapt. Men vi ble sterkt og positivt knyttet til hverandre i løpet av den tiden og gjennom den intensiteten vårt felles prosjekt krevet.

I løpet av kort tid ble det tatt opp igjen en ide fra tidligere om at arbeidet i Nordisk Fredsakademi burde helårsbaseres og at man trengte lokaler til helårsdrift. - Det vakre tuberkulosesanatoriet, bygget i 1934 sto tomt, driften av den senere psykiatriske pleieinstitusjonen var lagt ned, pasientene var blitt ofre for sentralisering.

Etter nøye overveiing og mange rådslagninger, begynte nå arbeidet med å få overta driften av huset til det som nå skulle kalles Hardangerakademiet for fred, utvikling og miljø og som innebar et utvidet fredsbegrep. Det nordiske i navnet la vi under stor tvil til side for en stund, men har det aktivt med i vår planlegging. Med stor og god hjelp fra Jondal kommune først og fremst, men også andre Hardanger-baserte institusjoner, lyktes det å få overta det gode huset med hage og kapell. Nå har det sluttet seg til mange nye medarbeidere og langsomt blir det utvidede akademiet til!

Uten Edvard Vogts optimisme og kullsviertro på at dette skulle lykkes, spørs det om prosjektet hadde blitt noe av.

Han var senior i laget, men var i besittelse av en enestående ungdommelig gnist og positivitet. At han ikke fikk svar på sine henvendelser til rektor ved Universitetet i Bergen, stoppet ham ikke. Han prøvde igjen. Han var sikker på at studenter og forskere fra alle kanter av verden vil stå i kø for å sitte og arbeide i studiecellene i tredje etasje som er beregnet for dykning og akademisk/kunstnerisk aktivitet. Disse studiecellene har en enestående utsikt over "Hardangerfjords Vande" sa Edvard og siterte Andreas Munchs dikt Bruddefærden. Hvem ville ikke la seg inspirere av det når tilbudet ble kjent? Mellom fjord og fonn! Måtte vi aldri glemme hans og vårt siktemål i alle de praktiske bekymringene og daglige mer og mindre fristende delmål som kommer til! Måtte vi alltid dele Edwards tro på at dette var et riktig og viktig prosjekt og at det har livets rett og vil være til nytte og glede i fremtiden.

Edvard holdt sin fane høyt, beskjeden og alltid takknemlig for lite for sin egen del var han - men alltid like kompromissløs for det godes sak! Han hadde så mye lys i seg som han i rikt monn delte med andre - lys, optimisme og trygghet.

Vi savner ham voldsomt. Men vi vil ha hans lys og inspirasjon med i hjertet. Hans sønn Ivar skrev så vakkert at faren ville være hans ideal hele livet. Han hadde en trofasthet mot sitt livs store og viktige prosjekter som også var enestående. Men helt klar var han på at familien var hans aller største prosjekt og hans største glede og inspirasjon. Selv om han var fysisk svekket de siste månedene av sitt lange og rike liv, satt han likevel og gledet seg over så mangt. Han hadde det godt, sa han, en gang jeg besøkte ham på sykehjemmet på Skjold, for han satt alltid og gledet seg til Julia kom! Familien var hans store lys og glede!

En inderlig stor og varm takk til Edvard for hans store forbilde, for hans optimisme, hans usvikelige mot og for hans trofasthet.

Hans flamme var sterk, hans kreativitet og kapasitet enorm.